

követően délben a templomkertben ismét **egyházközségi Piknik** lesz közös bográcson ebéddel. Minden családot aprajával-nagyjával várunk erre. Ne szökjetek meg! Okulva a korábbi (egyébként jól sikerült) alkalmakból, még előbbre hozzuk az ebéd idejét, délre. Így a kicsi gyermekesek szempontjait is jobban figyelembe vesszük.

Június 10-én, vasárnap du. a kerületi plébániák ifjúságát **közös mértára** hívjuk a Sas u.-i erdei foci pályára. Indulunk 3 órákor a templom elől kerékpárokkal.

Minden péntek este 7 órától (ill. már a szentmise vége után) egy órás **csendes szentségimádás** van templomunkban. Be lehet térni imádkozni rövidebb időre is.

A **Nyugdíjas Klub** összejöveteleit minden második hétfőn tartjuk (az év páros heteiben) a plébánián, legközelebb **május 14-én**, reggel 8 órától 1/2 11-ig, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Plébániánkon **Baba-mama klub** működik. Minden csütörtökön reggel 1/2 10-től 1/2 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat gyermekeikkel a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra.

Péntekenként az esti szentmisét Márton atya celebrálja. Előtte egy órát gyóntat. Első péntekenként különösen hívom a híveket, és a misét plébániánként ajánlom fel.

Gitáros ifjúsági énekkarunk szeretettel várja a régi és új énekárosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től van.

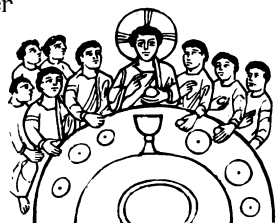
Nagy szeretettel hívunk **újabb ministránsokat** az oltár szolgálatára.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órákor és este 6 órákor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órákor; este 6 órákor: hétfőn, csütörtökön és pénteken

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu. **Internet:** www.communio.hu/pestszentimrei

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség Lapja
IV. évfolyam 5. szám (32.) - 2007. május

Városmisszió 2007 őszén: Legyünk apostolok!

(Gondolatok a városmisszió kapcsán, 1. rész)

A városmisszió hete alig néhány hónap múlva elérkezik. A tennivaló rengeteg. A feladat, amit kaptunk, lehetőséget ad mindenkinek, hogy Krisztus csodálójából Krisztus követőjévé váljék. Apostoli lelkülettel ragadjuk meg ezt a nagyszerű alkalmat, hiszen Jézus számít ránk, és az Ő végtelen gazdagságából és nagylelkűségéből fakadóan minden áldozatunk mérhetetlenül megsokszorozódik kegyelmeiben, és minket tesz gazdagabbá már itt a földi világban és otthon az örök hazában. Ehhez szeretnék egy kis szellemi, lelki segítséget nyújtani az elkövetkező néhány Örömhír számban. Kérlek fogadjátok szeretettel!

Miért is kell Krisztus követőinek apostolkodni?

Elsősorban azért, mert szeretjük az Istent és az embereket, és ez a

keresztségben kapott köteletségünk!
Az apostolkodás nem önkéntes vállalkozás. Hozzá tartozik a keresztény élethez. A keresztség által mi Krisztus testének vagyunk tagjai és beépültünk az Egyházba. Ami az Egyház általános feladata, az feladata az egyes keresztényeknek is. Ha e test tagjai vagyunk, akkor Szent Pál szerint „*ha egy tag szenved, a többi is szenved.*” (1Kor 12,26)

Jézus azt mondja: „*Én vagyok a szőlőtő és ti a szőlővesszők.*” Ha a világban körülnézünk, látjuk, hogy Krisztus titokzatos testéről, a szőlőtőről ezrek és százezrek leváltak. Segítenünk kell nekik, hogy újra megtalálják az egységet Krisztussal.

Másodsorban azért, mert Egyházat alkotunk. Nem csupán tagjai vagyunk, hanem mi vagyunk az Egyház!

A vatikáni zsinat (*Gaudium et Spes* 40) az egyházat így határozza meg: "Az Egyház azok közössége, kik a hit és a keresztség által Krisztussal egyesülve vele együtt munkálkodnak a társadalomban, melyet át kell alakítaniuk Isten családjává."

Segítenünk kell az embereknek, hogy Krisztus nagy családját megalakítsuk. Hogy elfogadjuk Isten országát, más szóval új életet kezdünk. Azért élünk, hogy másokkal együtt megvalósítsuk az Evangéliumot.

Harmadsorban a bérmálás által.

Krisztus a bérmálás által apostolokká tett bennünket. Az apostol görög szó, annyit jelent, mint küldött. Olyan, aki valamilyen feladatot kapott, hogy azt másnak átadja. Így mi is állandóan küldetésben járunk, Krisztus követi vagyunk. Ahogy a követ az idegen országban hazájának kormányát képviseli, úgy a hiteles keresztény az Isten országát képviseli ebben a világban. Amit egy követ mond és tesz, az sohasem magánügy, az mindig hivatalos: ő éjjel és nappal mindig az ország kormányát képviseli. Így van a keresztény is az Isten országával. Mi vagyunk a híd Isten és az emberek között. Nekünk kell Krisztust bemutatni az embereknek.

Mit jelent az apostolkodás a mi életünkben? Úgy is mondhatnánk, mit jelent, hogy mint keresztények élünk?

A felelet: elkötelezzük magunkat, hogy Isten országát építjük itt a földön. Más szóval, bemutatjuk Krisztust az embereknek a napi életünkben és annak eseményeiben.

Azt mondtuk, hogy Isten országát építjük. Isten országa ott van, ahol Isten

uralkodik a kegyelmével, a szeretetével, és legyőzi a bűnt.

"Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok." (1 Pét 2,9)

János evangéliuma mondja, hogy "Jézus meghal a népért, hogy Isten szét-szórt fiait összegyűjtse." (Jn 11,51-52).

Kedves Testvéreim! Ha Jézus életét adta, hogy összegyűjtse Isten szétszórt fiait, akkor nekünk is tennünk kell a dolgunkat. Ha közömbösek maradunk, nem lehetünk keresztények!

Itt kell megjegyezni, hogy **nincs középút**. Vagy építem Isten országát vagy rombolom. Vagy van apostolkodási eredményem vagy eredménytelen vagyok. Egy asszony nem lehet egy kicsit várandós, egy kicsit nem. Vagy várandós vagy nem. Harmadik eset nincs. Nekünk is építenünk kell Isten Országát. Más lehetőségünk nincs! *(Folytatás a következő számban)*

Kovács János

Nagybörzsönyi alsós minitábor

Pénteken indultunk Nagybörzsönybe 17 alsóssal és 4 óvodással. A hétvégén sokat játszottunk, énekelünk, nevettünk. Márton atya mindennap szentmisét celebrált nekünk, ami nagyon családias és bensőséges volt a gyermeki hozzászólásokkal, könyörgésekkel. („Ilyeneké a mennyek országa” /Lukács 18,16/)

Az első este nagyon élénk volt a csapat, de a másnapi kirándulás tett róla, hogy szombat napnyugtára békés, nyugodt álomba merüljenek a csöppségek. A kirándulás is élménygazdag volt: találkoztunk foltos szalamandrakkal, „esőerdővel”, és az erdei vasúttal. Utóbbi minket, vezetőket

fel a kapcsolatot Dórával, és adja meg nevét és telefonszámát.

Liturgikus sarok

Felolvasónak lenni

A kereszténység első századaiban a szentmise valamennyi olvasmányát a lektor olvasta fel. Míg a zsidóknál a közösség minden felnőtt férfi tagja tudott olvasni, s a zsinagógákban zajló istentiszteleteken valamennyien maguk olvasták fel a bibliai szövegeket (mint Jézus is a názáreti zsinagógában: „Amikor Názáretbe ért, ahol nevelkedett, szombaton szokása szerint bement a zsinagógába, és felolvasásra jelentkezett.” Lk 4,16), a keresztények között már nem volt általános az olvasni tudás, ezért a püspökök kézzel tartott írással lektorokat avattak a közösség szolgálatára. Már a 3. századból vannak arra adataink, hogy a lektor az egyházi hierarchia része volt, egyike annak a négy kiegészítő tisztségnek, mely a püspökök, papok, diakónusok munkáját támogatta. Az idők folyamán azután a lektor szerepe egyre csökkent, az evangélium olvasását átvette a diakónus, a szentleckéét pedig a szubdiakónus (ezt a tisztséget 1972-ben törölte el VI. Pál pápa).

A lektori tisztség ma már nem az egyházi hierarchia része, de a II. Vatikáni Zsinat szellemében megújult egyházban a közösségek törekednek arra, hogy az olvasmányt és a szentleckét a közösség olyan civil tagjai olvassák fel, akiket felavatnak erre a szolgálatra. Jó lenne, ha a mi plébániánkon is összegyűlné egy kis csapat, melynek tagjai felkészülhetnek a feladatra, s nem a szentmisék előtti kapkodásban találkoznak először a szövegekkel.

A lektor feladata nemcsak az, hogy jó hangsúlyozással, tiszta artikulációval olvassa fel a szentírási szöveget, de hittel és meggyőződéssel kell azt tennie, annak tudatában, hogy isteni kinyilatkoztatást tár a hallgatóság elé. Nehéz, de nem magányos feladat ez. A felolvasó állványra elkíséri Isten kegyelme és a közösség tagjainak segítő imája. Várjuk azokat, akik úgy érzik, felolvasóként kell szolgálniuk közösségünket, s kérjük a közösség tagjait, hogy imáikban emlékezzenek meg a felolvasókról.

Bakó Dorottya

Hirdetések

Május 15-én, kedden este 6-tól az **ifjúsági filmklub** keretében Az élet szép c. filmdrámát nézzük meg.

Május 19-én, szombaton hagyományosan a **Nagymarosi Ifjúsági Találkozóra** megyünk a plébániai fiatalokkal.

Május 26-án, szombaton **közös családi kirándulást** tervezünk autókkal, hogy a kisebb gyermekeket is el lehessen hozni, valahová... Várjuk az ötleteket, hová, és várunk majd benneteket is. Info Márton atyánál.

Május 28-án, Pünkösdhétfőn a Bp.-Máriaremetei templom parkjában sokéves hagyomány szerint rendezik az **egyházmezei családi majális**, a **Karizmak Ünnepe**t, több ezer résztvevővel. Érdemes a családoknak kijönniük, akár úgy is, hogy összebeszél több család vagy a házas hittan. Sok-sok sátorban mindenféle színes program, kézműves foglalkozások (szigorúan ingyen minden!) várják a gyermekeket.

Június 3-án, vasárnap a 10 órás misében lesz a **hittanos tanévzáró Te Deum**. Ezt

megsemmisítés által okozott hiányérzeten - a hosszú évek alatt megszokott, emlékeket idéző bútorok, tárgyak hiányán - túljutnia, és hogy örömét fogja lelteni a tiszta, megújult lakásban.

Jó lenne, ha észrevennénk a közelünkben, utcánkban élő elhagyatott, elesett embertársainkat, ha figyelmes, együtt érző szeretettel felkarolnánk őket, és még időben tudnánk segíteni szükségét szenvedő - bármilyen hovatartozású - testvéreinknek terhük hordozásában. Hiszem, hogy a tevékeny szeretet, összefogás és türelem átforgalmazhatja mindennapjainkat és bízom benne, hogy akciónk folytatásra talál, mert április 28-án valami elkezdődött...

Mileiné Szarvas Mária

Legyetek jók, ha tudtok!

Április 22-én tartotta templomi ifjúsági zenekarunk és énekkarunk a „névadó” koncertjét. Fiatalfjaink már régóta zenélnek együtt, de e napon vették fel hivatalosan a sugárzó jókedvéről ismert szent, Néri Szent Fülöp nevét.

Az egy óránál valamivel hosszabb koncert csodálatosra sikerült! Ritkán tapasztalható, kivételes élményben volt részük a szerencséseknek, akik a délelőtti mise után ottmaradtak a templomban és meghallgatták a Néri Szent Fülöp (szokjuk a nevet!) zenekart.

A koncerten átéltem azt a csodát, amelyet csupán a transzcendens felé nyitott művészet képes adni. Az áradó zene magával ragadott egy olyan régióba, ahova csak kivételes alkalmakkor és avatott kíséreléssel van bejárás. Az előadás mintha fátylat lebbentett volna fel, amely mögött egy pillanatra előtűnt egy szebb és jobb világ képe. Többször gondoltam a koncert

közben arra, vajon az előadók is érzik, átélik ezt a csodát?

Mint utólag megtudtam tőlük, „szakmailag” még nem volt tökéletes az előadás, itt-ott becsúszott egy-két hiba, van még csiszolgatni való. Ennek hallatán viszont némi elégtétellel realizáltam a botfülöség előnyét: kifinomult hallással nem rendelkező zenehallgatóként illúzióvesztés nélkül élvezhettem a darabot, fölülemelkedve az F-dúrok és giszek földhöz ragadt világán. Tudom, szégyellnem kellene, hogy zenei anyanyelvem távol esik a koncerttermek világától, de - sajnos - a fennkölt stílust képviselő irányzatok csak sokkal rosszabb határfokkal képesek előhívni belőlem az itt kiváltott érzéseket (azért még reménykedem!).

Az előadók mindvégig komolyan vették a névadójukról készült film híressé vált mondását: megkíséreltek jók lenni, - és ez sikerült is nekik!

Köszönöm!

Bönöczk Péter

Liturgikus munkacsoport

Szeretnénk a vasárnapi misén felolvasókat, a lektorokat (a szentmisén felolvasókat hivatalosan lektoroknak hívjuk latinul) tudatosabban is összefogni. Ezt a szolgálatot Bakó Dóra testvérünk (30/431-5187) vállalta. Aki szívesen vállalna felolvasást vagy már eddig is vállalt, azt kérjük, hogy vegye

A nagy kaland

is igencsak bezsongatott! A finom ebéd után (mely távollétünk alatt elkészült) kézműves foglalkozáson vettünk részt, mely során csoda remekek születtek. Három féle dolgot készíthettek a gyerekek, és megint rá kellett döbbernünk, hogy a gyermeki fantázia és kreativitás milyen határtalan. Azt hiszem, munkájával mindenki megörvendeztette az anyukáját anyák napján.

A hétvége egymásra figyelésben, mosolygásban, vidámságban telt, melyet köszönünk Márton atyának, minden résztvevőnek és segítőnek.

A vidám folytatás már előkészületben van: szeretettel várunk minden gyermeket a nyári nagytáborba! Gyertek, hogy együtt örüljünk, játszunk, énekeljünk, szeressünk!

A két és fél nap „örök” kérdése nyitva maradt, mely egy találós kérdés volt. Gyerekek! Gondolkozzatok rajta!!! (A kérdésről Andinál, Janinál vagy Nikinél lehet érdeklődni!)

Cz. Jani, N. T. Niki

Izgatottan indultunk el barátnőmmel és egyben csapattársammal, Mónikával a Sas utcai foci pályára egy kalandtúra erejéig, amit a kerületi katolikus cserkészek szerveztek a kiserdőben. Alíz csodaországban című mesét dolgozták föl a szervezők. Amikor odaértünk, találkoztunk harmadik csapattársunkkal, Bencével. Egy kis idő múlva csoportversenyekkel döntöttük el, hogy melyik csapat hányadikként indul el a varázslatos erdőbe. Mi utolsó előttiek voltunk. Amikor sorra kerültünk, az első állomásnál egy nyuszi várt bennünket. A feladat az volt, hogy át kellett verekednünk magunkat egy csengőkkel felszerelt "pókhálón", majd amikor sikeresen végrehajtottuk a feladatunkat, és kaptunk egy kis útbaigazítást, tovább álltunk a következő pontra. Itt Andris, az óriás várt ránk: - Kik vagytok? És kit kerestek? - kérdezte. - Vándorok vagyunk, a nagyvilágból jöttünk, és Alízt keressük! - feleltük mi. - Tudjátok, én igazából normális ember vagyok, de megeheztem, és ettem ebből a varázskékszöből, erre óriássá változtam. Sajnos nem sikerült eljutnom a varázssitalig, ami visszaváltoztatna. Remélem, nektek sikerülni fog! Kis idő elteltével mindhárman átértünk az akadályokon, és nem lettünk végleg óriások sem, elköszöntünk Andristól, és haladtunk tovább az ösvényen. Egyszer csak egy lánykára lettünk figyelmesek, aki a földön kuporodva szemezgette a lencsét a rizs közül. Gondoltam, hogy ő Hamupipőke. Valóban ő volt. Megkért, hogy segítsünk neki válogatni, de sajnos csak egy percünk volt rá. Teltek az értékes másodpercek, és mindenki erősen koncentrált a munkájára. Hamupipőke megköszönte a segítséget,

és ezt felelte: - Jöttél helyében jól várj! - és megtanított bennünket három csomózástechnikára azzal az indokkal, hogy a gonosz boszorkány három csapdát állított föl, és mindegyiket ki kell csomóznunk. A csomókon is átértünk, és egy fekete ruhás boszorkányra lettünk figyelmesek, segítőjével az oldalán. - Kit kerestek? - kérdezték. - Alizt keressük! - hangzott el ismét válaszuk. - Jaj, kicsikéim! Főztek nekem teát, mert beteg vagyok! Segítsetek rajtam! - Hát jó, legyen! - majd nekiálltunk a teafőzésnek. Először tüzet kellett raknunk, egy kis bográcsba vizet töltenünk, majd várni. Tíz perc múlva kellőképpen megmelegedett a víz, és beleszórtuk a teafüvet. Mi voltunk az elsők, akiknél még színe is volt a teának. - Köszönöm! Így legalább meg tudom mérgezni Hófehérkét, ha-ha! Hazudtál, gonosz boszorka! Nem mérgezheted meg Hófehérkét! - Gondoltam magamban, de nem szóltam, ami bizony nagy hiba volt, mert értékes pontokat veszítettünk el. Követtük tovább a kijárt utat. Amerre néztünk, pár fán ki volt téve Aliz arcképe azzal a felirattal, hogy keressük. Elérkeztünk Aladdinhoz. Egy fához volt kötözve egy hid mögött, ami egy mozgó farönk volt, és égő méccsessel a kezünkben kellett rajta átmennünk. Amikor a farönkön voltam, megjelent a börtönőr, és megpróbálta eloltani a gyertyát, de nem sikerült neki. Ezt mind a hármunkkal meg akarta tenni, de nem jött neki össze. Mikor a harmadik játékosunk is átjutott az akadályon, és kiszabadítottuk Aladint, ő megmondta, hol van Aliz. Adott nekünk egy papírt, amin rovásírás volt. Elkészöntünk tőle, és utunk során találtunk egy üzenetet egy fán, amit rovásírással kellett elolvasnunk. Az üzenet ez volt: "Ha nyersz a kártyán, kiszabadíthatod Alizt."

Fejünkben az üzenettel mentünk tovább és kártyákkal akadunk össze, akik örizték Alizt. - Kik vagytok és mit akartok? - kérdeztek - Vándorok vagyunk, a nagyvilágból jöttünk, és Alizt akarjuk kiszabadítani! - Akkor játszanotok kell velünk egy kártyajátékot, de előbb megszereznetek a három darab kártyát, amikkel játszani fogunk! - mondták kihívóan. A kártyák is meglettek, remek! Kezdődhet a játék. Pár perc elteltével sajnos mi veszítettünk, de így is kiszabadítottuk Alizt, és egyenesen haladva kijutottunk a varázslatos erdőből, ahol a többiek vártak ránk. Nagy élmény volt ez a játék, reméljük, máskor is lesz részünk ilyen izgalmas kalandban. *Szabó Emese*

A bál

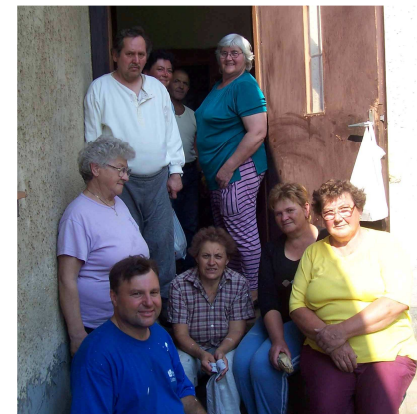
Egy ötfős kis csapatban érkeztem a kerületi keresztény ifjúsági bálra, késve. De csak azért később, mert színházban voltunk. A táncparketre vettem egy pillantást, a zene tetszett, de - mivel nem vagyok egy táncoslábú -, nos, rögtön a teázó felé vettük az útirányt... Még nem voltam cserkészbálon, szóval a többiek irányítottak az emeletre. Kellemes gyertyafényes félhomály fogadott. Helyet pillanatnyilag nem találtunk, de néhány szemfüles fiatalember azonnal kerített nekünk székeket, és leültünk egy üres asztalhoz. Tanakodtunk, ki milyen teát szeretne inni, majd ki is kértük a kiszemelteket. A táncértől való távolságban megnyugodtam, hátradőltem..., és ekkor lettem figyelmes arra, hogy nem is hallatszik föl a lenti buli zenéje, hanem valami mást hallok. Egy kellemes, blues-os félhomályba merült szórakozóhelyen éreztem magam. De honnan jön ez a kellemes zene?! Rögtön éreztem, hogy nem CD-ről, valahogy

templomba járóink közül, akik szívesen vennék, de szeméremből nem szólnak, vagy azt gondolják: „Nem akarjuk fárasztani az atyát.” Lelki felelőssége a hozzátartozóknak, szomszédnak, egykori imatársnak, hogy szóljanak érdekükben. Kérjük, hogy aki tud itt Pestszentimrén olyan idős vagy magára maradt hívó emberről, aki örülne, ha Márton atya vagy egy-egy beteglátogató testvér időről időre felkeresné, az keresse Erzsikét (70/526-8102).

Május 17-én, csütörtök este 6-tól 7-ig tartjuk az alakulóban lévő **karitás csoport** következő megbeszélését a plébánián. A karitás csoportba ill. a megbeszélésre szívesen fogadjuk az alkalmi megjelenőket is, akik ötleteikkel, meglátásukkal vagy konkrét felajánlásukkal gazdagíthatnak minket.

Karitás akció

Tizenhárom tettere kész, segítő szándékú testvér gyűlt össze egyházközségünkben április 28-án Pestszentimre egyik öreg kis házában, hogy próbára tegye felebaráti szeretetét. Valóban szükség volt akaratra és együttérzésre. Az elhanyagolt, elhagyott lakásban jó néhány hónapja vagy éve nem takarított senki, a konyhaszekrényben egész egércsaládokat találtak. Serény csapatunk munkához látott, kihordtuk az udvarra a bútorokat, a használható darabokat lesikáltuk, elmostuk, a használhatatlanná vált bútorok helyett új bútort kapott B. bácsi, került tiszta ágynemű és ruhanemű is. A szobát és konyhát kimeszeltük, szorgos sikálás után láthatóvá vált a konyhapadló szép mintája is. Mélyen megérintett az elhagyatottság szomorú megtapasztalása, elgondolkodtatott, hogy az egyedül élő

B. bácsi lakott utcában, házhoz járó gondozók mellett került emberhez nem méltó lakhatási körülmények közé. Számomra fájó volt a lecsupaszítottság érzése, és erősen ügyelni kellett, hogy segítő szándékunk ellenére kárt ne okozzunk, ne gázoljunk át kiszolgáltatott embertársunk lelkén. Valósággyá váltak Szent Pál szavai: "Hordozzátok egymás terhét, így teljesítétek Krisztus törvényét." (Gal 6,2) Sokkal többet és jobban kellene figyelni egymásra, hiszen mindnyájan egyek vagyunk Krisztusban, ugyanazon áron vásárolt vissza bennünket, ezért a kölcsönös szeretetben és szolgálatban kellene versenyeznünk egymással. Jézus mondja: "Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn 13,35). Ilyen módon a takarítás fáradsága számomra egyidejűleg lelki felüdülést is adott. Ténykedésünk alatt B. bácsi nem méltatlankodott, háborítatlanul hagyott másik szobájában csendesen imádkozott, Márton atya kérdésére azt válaszolta, halát ad a Jóistennek, hogy segítettünk rendbe tenni kis hajlékát. Ez az egyszerű, jámbor férfi lelki finomsága megható volt. Remélem, sikerül a kényszerű

Erre ő: „De mibe higgyek?” „Istenben.” - válaszoltam... A férje káromkodott valamit, de én ezt már nem hallottam. Nem számít, mert ami ez után történt, kárpótolt mindenért. A kislányuk hátrafordult, rám nézett, aztán a keresztre és mosolygott... Akkor értettem meg igazán, hogy mi a misszió. Az, hogy te tényleg boldog vagy, mert hiszel, és ezt átadod a világnak, amiben sokan úgy nőnek fel, hogy azt sem tudják, ki az a Jézus, így azt sem, mi az, hogy „boldog vagy”. Ez a feladatunk! Nem választható! MEG KELL TENNI! Isten tenyerén élünk, és Ő azt szeretné, ha többen lennének azok, akiknek azt mondhatja: „Drága, kis gyermekeim! Úgy szeretlek titeket!”

J. Marcsi

Felnőtt keresztelések

Ez év húsvéti vigilia szertartásán felemelő élményben volt része a jelenlévőknek: Krisztus feltámadt! De nem csupán az ünnepi liturgiában, és

nem csupán újjáéledő hitünkben, hanem két katekumen fiatalember életében foghatóan is: megkeresztelkedtek! Hosszú hónapok, évek lassú érlelődésében született meg szívükben a végső elköteleződés, hogy pogány világban is kereszténynek érdemes lenni. Szinkó Krisztián (29) és Szabó Máté (27) Krisztusba öltözve vették magukra a megkeresztelték fehér ruháját. - pl -

„A keresztség rendkívüli és leírhatatlan élmény. Ezért vágytam rá annyira. Hiába olvasom, hallgatom; mások szavaiból nem tapasztalhatom meg Krisztust. Évekig készültem, hogy őszintén kitárjam előtte a szívemet, és Ő helyet vegyen magának bennem; így tapasztaltam meg Krisztust. Most pedig, és ezentúl, több a teendőm és nagyobb a felelősségem, de nem leszek egymagam.” Szabó Máté

Karitászcsoport

Plébániánkon a karitászfeladatok terén is szeretnénk megújulni, ezért április 19-én egybehívtuk mindazokat a testvéreket egy közös gondolkodásra és megbeszélésre, akik e téren javaslataikkal vagy szolgálatukkal segíteni akarnak. 12-en válaszoltak a hívásra. Több fölvetés is született, de ezek közül egy konkrét elhatározás: a karitászcsoport megújulásával szeretnénk nagyobb és szervezettebb figyelmet fordítani az idős és beteg híveink felé. Az ő rendszeres látogatásuk, segítségük összefogását Pappné Erzsike vállalta. A hagyományokat folytatva Márton atya eddig is végiglátogatta elsőpentekeken mindazokat, akik gyönni és áldozni szeretnének, és templomba már nem tudnak eljönni, de ezek száma igen kevés. Bizonyára sokan vannak még egykori

Közösségi akkordok

olyan nagyon természetesnek hangzott, tekintgettem a hang irányába, és megláttam, hogy egy ifjú ül a sarokban a gitárjával. Ez a "háttérzene" fogott meg leginkább az egész estében. Kellemes volt. A teával akadtak problémáink (pl. nem volt forró a víz, amit a főre öntöttek), de a zene és a hely hangulata kárpótolt. Egyébként nem riadtunk vissza a következő kör teától sem, és azzal minden rendben volt! Néha azért le-lenéztem az alsó szintre is, ahol jó kis bulizenék szóltak, a táncolóknak volt helyük bőven, a világítás, a hangosítás pedig profi volt, ezúton is gratulálok azoknak, akiknek ennek elérésében munkájuk volt. Odafönt a teaházban azért még történt egy s más: projektoros vetítés a rég- és közelmúlt cserkész-táborairól; videók, fényképek, igazi filmes változatok. Izgalmas volt és betekintést engedett a cserkész-életbe. Csupa vidám fiatal, gyermek, mókázás, kacagás, sok-sok játék... Aki már járt ilyen bálban, az azért, aki még nem, az azért látogasson el legközelebb!

Nagy Teréz Nikolett

A tavaly nyári hittantáborban nagyon megtetszett, ahogy a gitárosok keresztény énekekkel össze tudták hozni a közösséget. Már egy ideje szerettem volna gitározni tanulni. Úgy éreztem, hogy ha megtanulok, akkor ezzel én is építhetem a közösséget. Ezért vettünk egy gitárt. Épp azon gondolkodtunk, hogy hol tanulhatnék meg, amikor Márton atya kihirdette, hogy lehet gitárkursusra jelentkezni Rikinél. Ennek nagyon megörültem és jelentkeztem. Az első lépések során egyszerűbb akkordokkal, dallamokkal kezdtük. Az első nagy élmény az volt (mikor már több akkord jól ment), hogy megtanultuk az első éneket. Tüzed Uram Jézus... Elégedett voltam, amikor már ment annyira, hogy folyamatosan tudtam játszani, és lehetett hozzá énekelni. Nem sokkal ezután jött a neheze, az F-dur. Apu, aki egyébként szintén gitározik, mondta, hogy fájni fog egy ideig. De ha rendszeresen gyakorlok, akkor el fog múlni egy idő után. Valóban nehéz volt, de akkor se gondoltam arra, hogy abba hagyom, mert nagyon lelkes voltam. Inkább megszenvedtem azért, hogy menjem, még többet gyakoroltam, és már nem fáj az ujjam, mert megkeményedett. Most már meg se érzem. A következő nagyobb élményem a nagybőjti ifjúsági találkozón, a NABIT-on volt. Mivel a hittanokon és miséken még nem szoktam gitározni, így kevesen tudták rólam, hogy egy ideje már én is gitáros vagyok. Ezért nagyon meglepődött mindenki, amikor meglátták, hogy én is a gitárosok között játszom. Jó érzés volt. Közösségekben sokkal jobb gitározni, mint egyedül. Nagyon szeretnék hittanon is és a misén is gitározni, ezért meg fogom kérni Márton atyát, hogy engedje meg,

mivel szerintem a közös gitározás és éneklés nagyon építi a közösségi szellemet.

Szabó Emese

Jöjjen velünk zarándoklatra!

Április 21-én, szombaton reggel hűvös szélben keltünk útra, hogy meglátogassuk Regőczy atyát. Eppen a temploma sarkán állt, mikor odaértünk. Misézni indult. Mire egy rózsafüzért elvégeztünk, már visszaérkezett. Szeretettel köszöntött minket. Hiányolta a gyerekeket. Szerencsére hármat fel tudtunk mutatni. Szeretné, ha a fiatalság engesztelő helye lenne az ő kápolnája. Nagyon halkán beszélt. 92 éves. A Szűzanya pártfogásába ajánlott minket. Ebben a kápolnában állandó szent-ségimádás van. Mindenkit mindig imádkozni várnak.

A kedves Márton atya sok-sok szépet és jót elmondott Regőczy atyáról, de ő maga egy szót sem ejtett küzdelmes múltjáról. Csak az édes Jézus és a jó Szűzanyát dicsérte egyre. Beatrix nővér a Mindszenty emlékszobát is megmutatta a zarándokházban.

Innen Mancsi nénihez és Lénárt Irénkéhez mentünk a Szerb Antal utcai katolikus öregotthonba. Nem lehet leírni, mennyire megörült a két jó öregasszony

a látogatásunknak. Mindenkit nagy szeretettel köszöntenek. Hát én ezt itt adom át. Soványodtak, öregedtek, de a szemük ragyog, és az arcuk mosolyog. Nagyon szeretnék, ha gyakrabban látogatnánk őket.

Nyílnak az orgonák, a vadgesztenyefák. Harsogó friss zöld mindenfelé. Hamar megérkeztünk Máriabesnyőre. Egy kis várakozás után idegenvezető mutatta meg a templomot nekünk. Utána a temetőbe mentünk gróf Teleki Pál sírháoz. A sír tele van ültetve piros és fehér muskátlival. Sok nemzetiszín szalagos koszorú is volt rajta. Imádkoztunk és elénekeltük a Himnuszt. Elmondtuk, hogy milyen érdemeiért tiszteljük, amiket a magyarságért tett. Örültem, hogy a velünk lévő néhány fiatal is hallott igaz részleteket a magyar múltból.

Június 24-én, vasárnap Sümegre megyünk. 2300.- Ft személyenként. Várom a jelentkezőket a templom-ajtóban!

Szarvasné Marika néni

Isten tenyerén

Sokszor előfordult már, hogy imádkoztam valamiért, hogy az ne történjen meg, de az mégis megtörtént. Azt mondtam: Na, ez is csak velem történik... Mikor az egyik teremben takarítottam, megpillantottam a falon az Isteni irgalmasság képét és mellette egy imát. Ez állt benne: „Erőt kértem az Úrtól – s Ő nehézségeket adott, melyeken megedződtem. Bölcsességért imádkoztam – és problémákat adott, melyeket megtanultam megoldani. Előmenetelt óhajtottam – gondolkodó agyat és testi erőt kaptam, hogy dolgozzam. Kértem bátorságot – és Isten veszélyeket adott, melyeket legyőztem.

Áhítottam hogy szeretni tudjak – és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket, akiken segítek. Kegyes jó indulat helyett alkalmakat kaptam a jóra. Semmit sem kaptam, amit kértem, és mindent megkaptam, amire szükségem volt.”

Megértettem... Sokat imádkozom azért, hogy változtatni tudjak magamon és a kapcsolataimon a családomban és az ismerőseimmel. Jézus segített. Ő így nevel engem. Úgy gondolom, hogy ezért kaptam a Szent Lőrincben állást... Számos ilyen és ehhez hasonló esetet tudnék felsorolni, de csak egyet emelnék ki: Székesfehérváron a Szent Imre fesztiválon voltunk négyen az egyházközségből. Sok érdekes programmal várták az érdeklődőket. Az egyik templomban kiállítás volt. Nem igazán nevezném annak, mert ezen a kiállításon elmélkedő állomások voltak... Ezekből egy emlékezetes pillanat maradt számomra. A földön volt négy piros lábnyom és a falon egy szöveg: „Gondolj arra az emberre, aki a legnehezebb számodra” Hát nem sokat kellett törnöm a fejem, eszembe jutott apám. „Határozd el, hogy teszel egy lépést felé és lépj!” Erre én lecövekeltem, és nem tudtam mozdulni se. Csak azt mondtam: „Én erre képtelen vagyok. Nem tudom megtenni.” Tétovázásomat látva Betti, az egyik hittanos társam odalépett hozzám és bátorítani kezdett. De én csak tovább hajtogattam: „Nem olyan egyszerű. Nem tudok csak úgy szóba állni apámmal.” Aztán a hosszas noszogatásra így szóltam Jézushoz: „Jól van. Én lépek egyet, de ha nem fog menni, ne haragudj meg rám érte.” Akkor még nem is sejtettem, hogy ezt a lépést be fogják vasalni rajtam. Hazafelé jöttünk már,

mikor anyám telefonált, hogy ki kell mennem Gyálra, mert a kutyámmal történt valami. Húztam a számat, mert nem akartam találkozni apámmal... Ezután napok teltek el, és azóta is minden nap ki kell mennem a kutyámhoz, így nem tudom elkerülni, hogy összefussak apámmal... A jó hír, hogy most viszonylag jól meg vagyok vele. Jézus a kutyámat használta eszköznek arra, hogy én kiengesztelődjek apámmal... Hát még sok a változtatni való. De a változást előbb magunkban kell elkezdni. Szemléljük Krisztust, és őt nézve vizsgáljuk meg, mik a bűneink. Előfordul, hogy nem látjuk Őt helyesen, mert úgy állunk Hozzá, ahogy magunkhoz is. Akkor nézzük azt, hogy mit tett értünk! Így tettem én is. És rájöttem, hogy mennyire szeret, gondoskodik rólam és így minden nap olyan, mintha a tenyerén járnék.

Úgy érzem - látva mennyi mindent kaptam az Úrtól -, hogy nekem is adnom kéne Neki valamit. Így hát igyekszem Őt szolgálni, hirdetni a csodát, amit rajtam művelt és művel nap, mint nap... Mikor Márianosztrai zarándoklatról jöttünk haza, a 82-esen, az egyik megállónál felszállt egy roma család. A nő meglátta a kezembe a zarándokkeresztet és megkérdezte, hogy mi van ráírva. „Boldog vagy, mert hittél!” - feleltem.